

i to Vintre, andre kun i en, et Par havde før optraadt paa forskjellige andre Scener — en enkelt endog paa det kgl. Theater som Puk i „En Skærsommernatsdrøm“. Det vil derfor være vanskeligt at sammenligne de forskjellige Præstationer, ligesom det overhovedet er vanskeligt at se, hvor meget der hos den enkelte skyldes Routine og den gode Instruction. For Elever, der daglig har gaaet under Vejledning af den overlegne Lærer, er det svært at frigjøre sig og bryde igjennem med sit eget, men det Indtryk fik man, at der var arbejdet med Iver fra alles Side, og sikkert er det gavnligt for de unge her at faa Lov at prøve Kræfterne paa de store Opgaver. Ved Theatrene bliver de jo oftest i lange Tider henvist til „at komme ind en Gang om Maaneden med et Brev“. Det kunde dog vist være et Spørgsmaal, om ikke hele Elevforestillingerne med fuldt scenisk Apparat — om Formiddagen f. Ex. og for en begrænset Kreds — vilde være en heldig Tilvæxt i Skolens Program.

Noget særlig frembrydende Talent saa man maaske ikke, men skulde nogen fremhæve maatte det vel for Deklamationens Vedkommende være den unge Dame, der fremsagde Digtet „Tordenskjold“ af Ploug, Frk. J. i „Unge Koner“, Fremstillerinden af Agnes i „Fruentimmerskolen“ og endelig Gedske Klokkers og Anne Kandestøbers i „Barselstuen“; de to sidste spilledes af den samme unge Dame. Man hørte som en temmelig almindelig Mening, at Kvindesiden ikke blot var overlegen kvantitativt men ogsaa kvalitativt.

Lidt forunderligt ser det ud, at alle disse unge Piger, der skal lære at finde det naturligste og sandeste Udtryk for den hele Skala af kvindelig Følelse — fra en Agnes til en Ragnhild — at de ene og alene har mandlige Instruktører. Hvor meget Talent og teknisk Indsigt end disse Herrer er i Besiddelse af, saa maa det skorte dem paa den fulde Forstaaelse paa dette Omraade. Hvad vilde man sige, om en Kvinde skulde instruere Fremstilleren af Hakon Jarl? Det, her foregaar, er jo noget ganske tilsvarende.

Og vi mangler ganske vist ikke kvindelige Kræfter til at instruere de unge Piger. Om end Fru Heiberg paa Grund af sin Alder og Fru Hennings — maaské — for sit store Arbejdes Skyld ikke var at formaa til at overtage en saadan Post, saa har vi Fru Gjølring, Fru Nyrup, Fru Sødring, Fru Phister og Fru Emil Poulsen. Alle disse vilde dog næppe vægre sig ved at tage Arbejdet op jævnsides med Mændene.

Dagmartheatrets

Udførelse af A. Ch. Lefflers Den Kjærlighed! den Kjærlighed! er som Helhed overmaade god, ubetinget morsom. Lidt mindre støjende Hidsighed hos Frk. Gunborg og Vendla i de første Scener, lidt mere Varme i Vendlas hele Væsen og en noget skarpere Understregen af det elskværdige hos Frk. Gunborg vilde have gjort godt. Selve Stykket vil vi senere komme tilbage til.